

MELIKA SALIHBEG BOSNAWI

p j e s n i č k i m e m e n t o

1.

Šta će pjesnici . . . , nije se ni upitao tog jutra
trećega prosinca dvije tisuć šeste, Pjesnički duh
pa opet osamnaestog rujna dvijetisuć četrnaeste
uključujući svo vrijeme između
nakon što se, još davno
u njegovu liru, umiješao
i sam
Hölderlin

Već je odlučio da u ovom, oskudnom
i skučenom
i pobješnjelom, vremenu
u vlastitoj, pjesmi
Sam, Sebi
odsvira
- memento

2.

Nisu se ni Orfej ni Euridika nimalo trudili
da zavedu Vrijeme, ne bi li se
zajedno, bar još nakratko
vratili u
Prolaznost

Znala su, ta djeca Prastare Sofie
da će na stablu Postojanosti
njihova ljubav, oplodena
poetskom, melankolijom
olistat jednom, vječitim
proljećem
- u cvatu

3.

Tako su i Orfej i Euridika i s njima Pjesnik/kinja
shvatili, zajedno, u plodonoj patnji
da ono što ljudi zovu tragedijom
nisu doli, lažni
čini, lažno okrunjene
- Sudbine

I da nije Usud car koji odmjerava
već da je On samo tas na Mîzânu¹
u koji Vlasnik Vage
On, Jedan, i Jedinstven
polaže njihov, uteg
- mjerni

s t o g a :

Vjeruj mi na riječ, Hölderlinu
Nije nimalo slučajno
da se Poetski duh, onomade
osjećao tako tijesno u, ranoj

¹ Arapski: vaga.

jutarnjoj, prosinačkoj
sarajevskoj, magli
a onda, deceniju docnije
u rujanskoj
kad je krenuo s Orfejem po Euridiku
slivovima Bosne
sve do magle
popale po
Sani²
u kojoj se i sam, obredno
okupo

Jer ga tekućice kušnji što plave
gusule za sveto putovanje
oslobađajuć ga od suvišna
pitanja:
"Čemu pjesnici u . . . ?"

Ne, nije oskudno Vrijeme
Oskudan je sluh ljudi
zaglušanih krešendom
njihove, vlastite
halabuke

Ne, nije krivo Vrijeme
krivi su pjesnici
čija sopstvena, nepojamna, cika
rastvara riječi u, izdvojena, slova

² Staro i još uvijek popularno ime današnjeg grada Sanski Most.

i poput, krhkih, krunica
oduzima im njihove, diakritičke, znake
u čijim se zvucima
i, skrivenim, vijednostima
najavljuje sama
- budućnost!

Vjeruj mi na riječ, moj Pjesniče
upravo je u tim tobož mrtvim simbolima (Duha)
u kojima je pohranjen i tvoj Had
(ili Barzâh, da kažem drukčije)
most prema Vječnosti

I kao takav
najplodonosnije, rasadište
za umjetnosti
ikad

. . . kako bi inače i tvoja poezija preživjela do današnjih
dana?!

p r e m a t o m e :

Nije krivac Vrijeme
Krivci su pjesnici

Oh kako bi patetično zvučali danas
Friedrichovi "Ideali čovječanstva"
kad Post-moderna
(nije li, uostalom, vrijeme uvijek moderno

jer ga bez prestanka obnavljaju satovi?!)
dopušta i ovakvu moju
pjesničku, herezu

Naime sumnju (sasma suvislu)
da se Orfej hotimice, a ne u nestrpljenju
osvrnuo, izlazeć iz Hada
s Euridikom
prateć ga u stopu

I da su, štaviše
i Ovidije, i Stravinski, i njima slični
manje bili ganuti, njezinim, usudom
a više potrebom da pišuć
i skladajućí . . .
i sami
kušaju
- smrt

(Zasnovano na izvorno engleskim skicama iz Sarajeva, 8.02.2007. 16:28:56 -
Sana, 27.09.14. 13:17 - Sarajevo, 10.10.14. 09:27)

Iz zbirke: PTICA O VRATU / BIRD ON NECK